

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689554288/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

saa sød en Sang som denne Paradisfugls, og aldrig indaandede jeg saa frisk en Duft som den, mit Mandeltræ udgød over mig. Som en, der er vaagnet af Evighedens Søvn, som en, der er genfødt ud af en Fortryllelse, stod jeg med alle Sanser aabne og rede til at beruses af al Verdens Dejlighed.

Jeg sagde: »Jeg har nu erkendt den Kraft, der gør, at Nydelsen altid er lige frisk, enfoldig og barnlig for Eder. Ja, den er Islam, hvad saa Islam ellers er, den store Hypnose, i hvilken alle Tanker svinde, den fuldstændige Hensynken, i hvilken Sjælen er helt behersket af en ukendt Vilje. I den genfødes Selvet, renere og bedre end ved Vellystens Bad».

Men den rette Tyrketro havde jeg dog ikke, og det viste sig snart.

Paa det flade Tag lige over for os saa jeg en Slave bringes ud og faa Stokkeprygl paa bare Fødder, saa Blodet sprang ud af Neglene, imens han jammede sig og raabte om Hjælp. Jeg kunde ikke skjule min Uvilje ved dette Syn, men Kaliffen sagde med et Skuldertræk, som ingen Europæer kan gøre ham efter: »Det er kun en Kristenhund. Denne Slyngel nægter at bekende, at Gud er een, uagtet han benægter, at han tror, at Gud er to eller tre eller mange. Hver Dag maa vi da paa denne Maade overbevise ham om, at Gud virkelig og i Sandhed kun er een, for at han kan deltage i Tilbedelsen ved Solnedgang med et omvendt Hjerte».

Jeg mumlede her noget om Tolerance og om at fægte med aandelige Vaaben. Men Kaliffen svarede: »Ja, denne Slave fægter med aandelige Vaaben; han beder ved Dag og Nat og forbander os i sine Bønner. Men disse Stokkeslag afvende hans Trolddom. Hvis saadanne fik Lov at sige, hvad de vilde, vilde Paradiset snart ødelægges. Da vilde der udbrede sig Genstridighed, Misundelse og Ulydighed imod Profetens og Kaliffens Ord; thi disse Folk kunne raabe langt højere end Moslemin, som Æslet skryder højere end Hestens».

Da sad vi tavse og hørte paa Slavens Hyl; men i min Hjerne vrinlede det med Spørgsmaal og Indvendinger, og disse trængte sig frem og fik min Tunge paa Gled næsten imod min Vilje:

»Store Kalif, Du, som er Solen i dine Undersaatters Rige! Dine Øjnes Glans oplyser Staden! Naar jeg taler med Dig, er det, som naar Maanen taler med Solen, idet min Kundskab kun er en Af-